

CARTA DOMINICAL

1 DE GENER DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA Maternitat (1)

Cada any, en ocasió de la solemnitat de Santa Maria Madre de Déu, entre altres impulsos, sentim un fort desig de dir en veu alta l'immens valor del "carisma" de la maternitat. És un clam que neix d'una doble mirada. Veure'l realitzat plenament en Maria, la Mare de Jesús, impulsa a anunciar-lo amb força. Veure'l malmès i degradat en la nostra societat, convida a denunciar els errors, les mentides i les crisis que l'amenacen.

La nova reforma de la llei de l'avortament, que aquests dies acaba de ser aprovada pels nostres parlamentaris i senadors, acreix, si és possible, aquest impuls de clamar a favor de la maternitat. Sobretot quan s'analitzen els motius que pretenen fonamentar aquella proposta de llei.

Per a molts plantejaments feministes la maternitat és un problema molest, una mena de pedra a la sabata. És cert que les circumstàncies laborals no afavoreixen la maternitat. Però no és l'única causa, ni la més important. La raó última d'aquesta molèstia rau en el fet que la maternitat és l'afecte que més vincula, en llenguatge vulgar diríem que és l'afecte que "més lliga" i condiona la pròpia vida. (Es compleix la llei de vida: com més perfecte és l'amor, més vincula.) Aquest lligam és compensat per la naturalesa mitjançant l'instint matern, una de les tendències més fortes, que busca ser satisfeta espontàniament. És admirable com funciona aquesta tendència instintiva en els mateixos animals.

Però la contemplació de Maria, Mare de Jesús, avui brilla més que la foscor de la situació en què es troba actualment la maternitat entre nosaltres. No és el moment de deixar-se portar per la tristesa, el descoratjament o la denúncia, sinó d'anunciar el gran regal que tenim els humans en la maternitat. La crisi d'humanisme, l'augment de suïcidis sobretot en l'adolescència, la violència, l'enduriment de la convivència i els enfrontaments de grups, tenen molt a veure amb el buit d'autèntica maternitat.

Fa anys llegíem el testimoniatge d'aquell bisbe tan compromès i tan profundament creient que va ser D. Helder Câmara:

«La meva mare va marcar profundament la meva vida d'home i de sacerdot. (Davant l'assassinat d'un poeta a Fortaleza), va dir: "No sé qui em fa més pena, si la mare de l'assassinat o la de l'assassí". Aquestes lliçons de sentit humà, de generositat de l'ànima, de comprensió de la flaqueza humana, les donava espontàniament, sense que es notés. Les donava per l'exemple, per la vida... Va ser la meva mare qui em va ensenyar a ser incapaç de menjar sol el pa que puc compartir amb el proïme, el meu germà. Vaig aprendre amb ella a mirar-ho tot amb ulls sempre nous, com si ho veiés per primera vegada. A tenir horror a humiliar o a veure humiliat algú. A no donar lloc als fabricants d'intrigues. A no descontrolar-me en la discussió, convençut que sols apel·la a crits i paraulotes qui necessita encobrir la pobresa d'arguments. A veure Jesucrist en la persona del pobre. A conservar joventut d'ànima... La meva primera professora va ser la meva mare».

[H. Câmara, *Les dones de la meva vida* (1976)]

Déu va disposar que la primera i més eficaç escola d'humanitat fos la relació amb la pròpia mare. Un gran teòleg va elevar aquest fet a categoria teològica, quan afirmava que d'ell depenia l'obertura a la fe en Déu. No sempre l'absència de fe en Déu és per causa de l'absència d'autèntica maternitat, però sens dubte aquesta manca anuncia la mort de l'home i de Déu.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Felíu de Llobregat